

Ἡ ΦΩΝΗ τῆς ὀρθοδοξίας

ἡΜΕΡΩΝ ὈΡΓΑΝΟΝ τῆς ἐκκλησίας τῶν γνήσιων ὀρθοδόξων χριστιανῶν

Κυριακὴ 25 Ἰανουαρίου 1954 (Π.Ο.Η.)
"Ἔτος Θ'. Ἀριθ. —173—Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 1000

Γραφεῖα : Ὁδὸς Χαλκοκονδύλη 7—Ἀθήναι
Τηλέφ. 33.839

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Ἄγγελος Ἀντωνόπουλος

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἑξάμηνος δρχ. 15.000—Ἐτησίᾳ δρχ. 30.000
Ἐξωτερικοῦ: Ἑξάμ. δολ. 2.—Ἐτησίᾳ δολ. 4

ΤΟ ΚΥΜΑ ΤΗΣ ΔΙΑΦΘΟΡΑΣ

Ἡ ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΕΙΑ ΟΡΓΙΑΖΕΙ ΕΙΣ ΤΑΣ ΠΑΤΡΑΣ ΚΑΙ Ἡ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΘΕΥΔΕΙ

Μὲ ἀγανάκτησιν ἡ θρησκευτικὴ ἐφημερίς τῶν Πατρῶν «Σάλπιγξ» εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 22 τῆς 25-1-54 φύλλον τῆς, καταγγέλλει ἐπιβληθεῖσαν εἰδικὴν φορολογίαν 50% ὑπὲρ τῆς διοργανώσεως τοῦ Καρνάβαλου. Πολὺ ὀρθῶς δὲ ὁ ἀρθρογράφος τοῦ ἀρθρου «Νέος Φόρος» τονίζει, ὅτι ὁ φόρος αὐτός «ποῦ προέρχεται ἀπὸ τὸν τίμιον ἰδρώτα τῶν πενομένων καὶ πεινῶντων Δημοτῶν» δὲν διατίθεται διὰ τοὺς πτωχοὺς, ὀρφανούς, ἀστέγους κλπ., ἀλλὰ διὰ τὴν αἰσχροτέραν κραιπάλην, τὸν Καρνάβαλον.

Εἰς τόνον ἄκρως μαχητικὸν καταστηλιτεύει τὴν ὀργαστικὴν αὐτὴν εἰδωλολατρείαν καὶ ὁ φλεγόμενος ἐξ ἱεροῦ ζήλου ἱεροκίρυξ Ἀρχιμανδρίτης Αὐγουστίνος Καντιώτης. Κατὰ θαυμάσιον δὲ τρόπον τοποθετεῖ τὸ ζήτημα ὅχι πλέον ἐπὶ μόνῃς τῆς θρησκευτικῆς βάσεως, ὥστε νὰ φανῇ, εἰς τοὺς «ἐξειλιγμένους» ὡς ὑπερβολή, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ βάσεως, ἡ ὁποία ὀφείλει νὰ συγκινή *πάντα Ἕλληνα*. Οὕτω τονίζει «ὅχι μόνον ἀπὸ ἀπόψεως Ἑθνικοῦ πένθους ὁ Καρνάβαλος ἀπαγορεύεται νὰ ἐμφανισθῇ εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ τὰς πλατείας τῆς πόλεως, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἀπόψεως οἰκονομίας δημοσίας καὶ ἰδιωτικῆς». Πράγματι οἱ σεισμοί, ἡ φοβερὰ αὕτη θεομηνία, ἐξακολουθοῦν νὰ σείουν τὰς Ἰονίους νήσους, ὀλίγον ἀπέχοντας ἐκ Πατρῶν τὰ ἐρείπια τῶν σεισμῶν καπνίζουν εἰσέτι τὰ θύματα τῶν σεισμῶν οἰμῶζουν καὶ γυμνητεύουν οἱ νεκροὶ τῶν σεισμῶν εὐρίσκονται ὑπὸ νωποὺς τάφους. Καὶ ἐνῶ ὅλα αὐτὰ συνιστοῦν ἓνα συντριπτικὸν καὶ θλιβερὸν Ἑθνικὸν πένθος, εἰς τὰς Πάτρας θὰ ἐκτραγῇ ἡ χαρὰ κατὰ τὸν πλέον ὀργιαστικὸν καὶ δαιμονιώδη τρόπον. Πρόκλησις ἐναντίον τῶν σεισμοπλήκτων!

Ἐφ' ὅσον τὸ Ἔθνος εἶναι μία συμπαγὴς οἰκογένεια, ὀφείλομεν πάντες νὰ συμπάσχωμεν μετὰς ἀλγούσας περιοχὰς τῆς Πατρίδος μας. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐκφράζεται ἡ Ἑθνικὴ Ἐνότης καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον συσπειροῦται ὁ λαὸς πέριξ τῆς ἰδέας τῆς Πατρίδος. Ἀλλὰ ἐκτὸς αὐτοῦ τοῦ σοβαροῦ ζητήματος, γεννᾶται καὶ τὸ ἐρώτημα: Διατί τὰ χρήματα τόσοσμοῦ νὰ δαπανηθοῦν ἢ μᾶλλον νὰ σκορπισθοῦν εἰς τὰς ὁδοὺς τῶν Πατρῶν χάριν ἑνὸς τόσοσμοῦ Ἑθνοκτόνου καὶ ὀργιαστικοῦ σκοποῦ;

Καὶ αὐταὶ μὲν εἶναι αἱ ἀπόψεις ἀνθρώπων ἀνηκόντων εἰς τοὺς κόλπους τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας καὶ δεχομένων τὰς εὐλογίας τῶν πνευματικῶν Αὐτῆς προϊσταμένων. Τὰς ἀναφέρουμεν δέ, διότι συνθέτουν ἓνα δριμύτατον «*κατηγορῶν*» ἐναντίον τῆς ἀποχαυνωμένης ἀδιαφορίας τῆς Διοικήσεως τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ διότι ἀποδεικνύουν ὅτι καὶ εἰς ἄλλους τομεῖς, ξένους πρὸς τοὺς Κανόνας καὶ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν ἀκρίβειαν, ἡ «Αὐτοκέφαλος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος», *προδίδει* τὰ ἱερά καὶ τὰ ὅσια τῆς φυλῆς. Μέχρι τώρα ὠμίλησαν καὶ ὁμιλοῦν ἰδιῶται! Ἡ ἐπίσημος ὁμῶς φωνή, ἡ θέτουσα τὴν Ἐκκλησίαν ὑπὸ διωγμὸν καὶ κηρύσσουσα ἠθικὸν συναγεμὸν καὶ μαχητικὴν ἐπαγρύπνησιν μετὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, οὔτε ἠκούσθη οὔτε καὶ θὰ ἀκουσθῇ!

Συνήθως οἱ διάφοροι σατραπίσκοι τῆς, ἢ τὰ διάφορα καλομαθημένα παιδιά τῆς—οἱ ἀρχιμανδρίται μὲ τὰ βαρύτεμα ἐγκόλπια καὶ τὰ μεταξωτά ράσα—ἀρέσκονται νὰ μᾶς θεωροῦν ἀφελεῖς, ἐπεὶδὴ ἀσχολούμεθα μὲ τὰ «*μικροζητήματα*» τῶν Συνοδικῶν ἀποφάσεων καὶ τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας καὶ μᾶς λέγουν μὲ μίαν

γλυκύτητα: Μὰ εὐλογημένα παιδιὰ ἡμερολόγια θὰ κυτᾶζουμε τώρα; ἡ *Ἐκκλησία ἀσχολεῖται μὲ σοβαρώτερα ζητήματα!*

Ὑπάρχει ὅμως σοβαρώτερον ζήτημα ἀπὸ τὴν διάβρωσιν τῆς φυλῆς μας μέβακχικὰς ἀθεμιτοურγίας καὶ τὸν μολυσμὸν τῆς Ἐθνικῆς ψυχῆς μὲ τὰς πορνικὰς συνθήκας τοῦ Καρναβάλου; Μία ψυχὴ ἐὰν χαθῇ καθιστᾷ ὑπεύθυνον τὴν Ἐκκλησίαν· πόσῳ μᾶλλον μία πόλις; *Ποῖα λοιπὸν εἶναι τὰ «σοβαρώτερα ζητήματα»* μὲ τὰ ὁποῖα θὰ ἀσχοληθῇ ἡ Ἐκκλησία; Ἡ θρησκευτικότης ἑνὸς λαοῦ δὲν περιφρουρεῖται μόνον ἀπὸ «τὰς διαλέξεις τῶν θρησκευτικῶν σωματείων»· οὔτε ἀπὸ τὰ Κατηχητικὰ Σχολεῖα· οὔτε ἀπὸ τὴν κυκλοφορίαν τῶν χριστιανικῶν περιοδικῶν. Περιφρουρεῖται πρὸ παντὸς ἀπὸ τὸν ἀγῶνα καὶ τὴν μάχην τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ «Ἐκκλησία», ἐὰν ὑπάρχει, θὰ πρέπη σύσσωμος μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Ἀρχηγόν της, μὲ τὰ λάβαρα καὶ τοὺς σταυροὺς, μὲ τὸ ποίμνιόν της, νὰ κατέλθῃ εἰς τὰς Πάτρας, νὰ κηρύξῃ θρησκευτικὸν πένθος καὶ νὰ κραυγάσῃ μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῶν πνευμένων της «Στῶμεν καλῶς, στῶμεν μετὰ φόβου».

ὦ! Μία τοιαύτη μάχη, μία τοιαύτη δρᾶσις, μία τοιαύτη νίκη κατὰ τοῦ Ἀντιχρίστου, θὰ ἔκανε καὶ ἡμᾶς τοὺς Παλαιοημερολογίτας νὰ εἴπωμεν: «Βρὲ παιδιὰ γιὰ σταθῆτε» μήπως εἴμεθα ὑπερβολικοὶ; Ἐδῶ ὁ Μακαριώτατος μὲ τοὺς Ἀρχιερεῖς του καὶ τὴν «Ἐκκλησίαν» του, συντρίβει πανηγυρικῶς τὸν θρόνον τοῦ Σατανᾶ καὶ διασφαλίζει τὴν ψυχικὴν καθαρότητα ἀναριθμήτων χιλιάδων Ἑλλήνων· μήπως ἔχει τὴν εὐλογίαν τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου;» Ναι αὐτὰ θὰ ἐλέγομεν· διότι θὰ συγκινούμεθα ἀπὸ τὴν παρουσίαν μιᾶς ζωῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀπὸ τὴν κορποφόρον δρᾶσιν αὐτῆς.

Ἐνῶ τώρα; Ὁρνοῦμεν ἐπὶ τῶν ἐρειπίων καὶ ἐνισχύομεν πανηγυρικῶς τὰς ἀπόψεις μας, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἵχνος εὐαγγελικοῦ ποιμένος, εἰς τοὺς κόλπους τῆς Κρατούσης Ἐκκλησίας· ἀλλὰ πλῆθος μισθωτῶν, οἵτινες θεωροῦσι τὸν λύκον τῆς ἀπωλείας ἐρχόμενον καὶ αὐτοὶ καθεύδουσιν. Ἡκατάστασις αὕτη μάσκαθιστὰ μαχητικωτέρους καὶ μᾶς ἐπιβάλλει τὴν ἔντασιν τοῦ Ἀγῶνος, διὰ νὰ ἴδωμεν τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος ἐλευθέραν καὶ ζῶσαν.

Δὲν ζητοῦμεν ἐπιχειρήματα διὰ νὰ δικαιολογήσωμεν τὴν στάσιν μας· ἀπαριθμοῦμεν σταυροὺς νεκροταφείου, ποῦ ἀναγράφει ἕκαστος τὴν θλιβεράν φράσιν «ἐνθάδε κεῖται ἡ αὐτοκέφαλος Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία».

Ἡ ὁργὴ τοῦ Θεοῦ ὁμως προειδοποιεῖ τοὺς ἀποστάτας! Ἴδου εἰς Πάτρας ἡ φοβερὰ καὶ ἄνευ προηγουμένου θεομηνία. Ἀναγράφει ὁ τίτλος τῆς εἰδικογραφίας ἀπογευματινῆς ἐφημερίδος: «*Πρωτοφανοῦς σφοδρότητος καταιγὶς ἐπληξε χθὲς τὰς Πάτρας, προξενήσασα μεγάλας καταστροφάς. Ἀνηρπάγησαν 10 σιδηροδρομικὰ βαγόνια, στέγαι ἐκίων, παρεσύρθησαν ἐλλιμενισμένα πλοῖα, ἐξερριζώθησαν δένδρα*». (Βραδυὴ 1-2-54).

Λυπούμεθα διότι ὡς λαὸς ἐπιδεικνύομεν

ἀκαμψίαν καὶ ἰσχυρογνώμονα ἐπιμονήν.

Λυπούμεθα διότι οἱ θεματοφύλακες τῶν ἡθικῶν ἀξιών, καθεύδουν ὡς φρουροὶ διαλυθέντος ἀδόξως στρατεύματος. Λυπούμεθα διότι ἡ Ἑλλάς τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Ἀφροδίτης, τοῦ Πανὸς καὶ τοῦ Βάκχου, ἐξοστρακίζει τὴν Ἑλλάδα τῆς Χάριτος, τοῦ Παύλου, τοῦ Ἀνδρέου καὶ τῶν λοιπῶν Ἀποστόλων. Λυπούμεθα διότι ἡ αἰσχρότης νικᾷ τὴν ἀγνότητα, Καὶ τὴν νίκην τὴν χειροκροτοῦν, διὰ τῆς σιωπῆς των, οἱ Μύσται τοῦ Ἀγνωτάτου Σωτήρος, οἱ Ἀρχιερεῖς.

Λυπούμεθα... Λυπούμεθα... Λυπούμεθα.

Καὶ δι' αὐτὸ διαδηλοῦμεν, ὅτι καταδικάζομεν τὸν Σατανᾶν καὶ τὴν πομπὴν αὐτοῦ, ἔτοιμοι νὰ ἀποδυθῶμεν καὶ εἰς ἀγῶνα σκληρόν διὰ τὴν ἀνατροπὴν τοῦ ἀπαισίου θρόνου τοῦ ἐκ τῆς Ἑλλάδος μας.

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΩΝ

Ο ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ

ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΘΕΟΦΑΝΕΙΩΝ ΕΙΣ ΘΑΣΣΟΝ

ΙΟΤΑΜΙΑ—ΘΑΣΣΟΥ (Ἰανουάριος 1954).

Ἡ ἀφίξις τοῦ Αἰδεσιμωτάτου ἱερέως ἡμῶν κ. Μιχαὴλ Ν. Σαββοπούλου ἐνέπλησε μεγάλῃς χαρᾶς τὰ μέλη τοῦ παραρτήματος. Τὸ βράδυ τῆς παραμονῆς τῶν Ἀγίων Θεοφανείων προσερχόμενος οὗτος ἐκ Δράμας ἀφίχθη εἰς τὴν κοινότην μας. Τοῦτον δὲ διεδέχθησαν εἰς τὰ πρόθυρα τῆς Κοινότητος ὅλα τὰ Μέλη τοῦ Παραρτήματος. Τὴν ἐπομένην, ἡμέραν τῶν Ἀγίων Θεοφανείων ἐγένετο πανηγυρικὴ θεία λειτουργία μετὰ τὸ τέλος, τῆς ὁποίας ἐξεκίνησεν ἡ Ἱερὰ πομπὴ τῆς Λιτανείας, προπορευομένων τοῦ Λαβάρου, τῶν ἐξαπτεργῶν καὶ Ἀγίων Εἰκόνων καὶ ἀκολουθοῦντος ὅλου τοῦ λαοῦ, πρὸς τὴν θάλασσαν, ἀπέχουσαν μίαν ὥραν. Ἐκεῖ ἐψάλθη ὁ μέγας Ἀγιασμός, ἐρρίφθη ὁ Τιμιος Σταυρὸς εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἀφέθησαν πετάξασθαι τρεῖς περιστρεφά με γενικὸν συγκινητικὸν θέαμα. Τὸν Σταυρὸν ἀνέσυρεν ἐκ τῶν ἁγιασθέντων ὑδάτων ὁ νεαρὸς κολυμβητὴς Βασίλ. Ἀθ. Διαλεχτόπουλος.

Ἐν συνεχείᾳ μὲ παραδειγματικὴν τάξιν ἡ Ἱερὰ Λιτανεῖα ἐπανεκάμψε, διὰ μέσου τῶν ὁδῶν τῆς Κωμοπόλεως, εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγίων Ἀναργύρων, τοῦ λαοῦ ψάλλοντος τὸ «*Ὡς Ἰορδάνη Βαπτισομένου σου Κύριε*», καὶ τῶν μαθητῶν διερχῶς ψάλλοντων τὸ «*Κύριε Ἐλέησον*». Εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Κοινότητος καὶ ἀγορᾶς, ἐγένοντο αἱ κατάλληλοι δεήσεις ὑπὸ τοῦ Ἱερέως καὶ οἱ πάντες ἐδόξαζον τὸν Θεὸν διότι ἡξιώθησαν νὰ συνεορτάσωσι τὰ Ἅγια Θεοφάνεια ὁμοῦ μὲ τὸν Ἰορδάνην ποταμὸν καὶ τοὺς Οὐρανοὺς.

Πασιπιδας Δ. Δημητρεῖος

Ἐμβάσματα Συνδρόμων

Ἐμβάσματα, μένον διὰ τελεφερονικῶν ἐπισκευῶν ἀπευθύνονται πρὸς τὸν Πανερ. Πανάρτερον Πετρίδην Σολομοῦ 25 — Ἀθήνας

Ὁ ἐπὶ τῆς Σταυρώσεως τοῦ Κυρίου
γενόμενος Ἑπερφυσικὸς Σκοτασμός
τοῦ Ἑλλίου

Ἐκ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου ἐμάθομεν, ὅτι: Ἐπὶ τῆς Σταυρώσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐγένετο ἐν μέσῃ μεσημβρίᾳ τρίωρον σκότος ἐφ' ὅλην τὴν γῆν «ἀπὸ ὥρας ἑκτῆς—ἣς ἐστὶν ἡ μεσημβρία κατὰ τὴν εὐαγγελικὴν, τὴν καὶ βυζαντινὴν λεγομένην ὥραν—ἕως ὥρας ἑννάτης καὶ ἐσκοτίσθη ὁ ἥλιος» (Λουκ. ΚΓ' 44). Δὲν ἐσημείωσαν ὁμῶς οἱ θεῖοι Εὐαγγελισταὶ καὶ τὰς συνθήκας καὶ περιστάσεις ὑπὸ τὰς ὁποίας ἐσκοτίσθη ὁ ἥλιος, ἀν καὶ εἶναι βέβαιον καὶ ἀναμφισβήτητον, ὅτι ὁ ἥλιος τὰς ἀκτῖνας ἀπέκρυψε μὴ φέρων ὁρᾶν Θεὸν ὑβριζόμενον, ὃν τρέμει τὰ σύμπαντα, ὥς ψάλλει ὁ ἱερὸς ἀσματογράφος. Πολλοὶ ὁμῶς τῶν Ἁγίων Πατέρων, (τελευταίως δὲ ὄλων ὁ δόσις μνήμης Νικηδόμης ὁ Ἀγιορείτης), ἐκ μᾶς ἐπιστολῆς τοῦ ἐν Ἁγίοις Ἱερομάρτυρος Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου πρὸς τὸν ἐπίσης Ἱερομάρτυρα Πολύκαρπον τὸν Συρρηνὴ λαμβάνοντες τὴν ἀφορμὴν, ἐσχολιάσαν καὶ ἀπέπτυξαν τὸ ζήτημα τοῦτο ἀποδεικνύοντες, ὅτι τὸ μέγιστον τοῦτο θαῦμα τῶν θαυμάτων ἐγένετο: ὑπελθούσης τῆς σελήνης τὸν ἥλιον καὶ συνοδευσάσης αὐτῷ ἐπὶ τρίωρον, εἴτα ἀναποδισάσης καὶ εὐρεθείσης πρὸς τὸ ἐσπέρας τῆς ἰδίας ἡμέρας εἰς τὴν ἀνατολήν.

Ὅτε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐσταυρώθη ἦτο 23 τοῦ μηνὸς Μαρίου, καθ' ἣν ἐποχὴν συμπίπτει ἡ ἑαρινὴ ἰσημερία καὶ ἐπομένως ἡ ἡμέρα καὶ ἡ νύξ ἔχουσιν ἀνὰ 12 ὥρας· ἡ δὲ σελήνη ἦτο πλήρης, ἦτοι δεκατεσσάρων ἡμερῶν, ὅτε, καὶ τότες τεθέντας ὑπὸ τοῦ Δημιουργοῦ φυσικοὺς νόμους, οἱ δύο φωστῆρες εὐρίσκονται κατὰ διάμετρον: ἦτοι ἂν ὁ ἥλιος εὐρίσκηται εἰς τὴν ἀνατολήν, ἡ σελήνη εὐρίσκηται εἰς τὴν δύσιν, καὶ ἀνάπαλιν· καὶ ἂν ὁ ἥλιος εὐρίσκηται εἰς τὸ κατὰ κορυφὴν μέσον σημεῖον τοῦ οὐρανοῦ τὸ καλούμενον ζενίθ, ἡ σελήνη εὐρίσκηται ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ κατὰ διάμετρον ὑποκάτω τῆς γῆς μέσον σημεῖον τὸ καλούμενον ναδίρ καὶ ἀντιστρόφως. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὅθεν ἦτο ἀδύνατον φυσικῶς νὰ γίνῃ σύνοδος ἡλίου καὶ σελήνης καὶ ἐπομένως ἔκλειψις ἡλίου.

Ἐν τῇ Σταυρώσει ὁμῶς τοῦ Κυρίου οἱ φυσικοὶ οὗτοι νόμοι μετεβλήθησαν, καὶ ἔγινε σύνοδος ἡλίου καὶ σελήνης ὑπερφυσικὴ καὶ παράδοξος. Διότι κατὰ τὴν μεσημβρίαν τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς ὅτε ἡ σελήνη ἔπρεπε νὰ εὐρεθῇ ἐν τῷ ὑποκάτω τῆς γῆς ναδίρ, αὕτη εὐρέθη εἰς τὸ ὑπεράνω τῆς γῆς ζενίθ. Ἐπειδὴ τρέξασα μετ' ἀρρήτου καὶ ἀνεγνωστοῦ ταχύτητος ἀπὸ τὸ κάτωθεν τῆς γῆς ἡμισφαίριον, ἔφθασε τὸν ἥλιον εἰς τὸ ὑπὲρ τὴν γῆν ἡμισφαίριον, καὶ ὑπελθοῦσα τοῦτον καλύψασα ὁλόκληρον τὸν δίσκον, συνοδευσεν αὐτῷ ἀπὸ τῆς μεσημβρίας ἦτοι τῆς 6ης ὥρας, ἕως 9ης ὥρας. Οὕτω δὲ ἐπῆλθε τὸ τρίωρον σκότος ἐφ' ὅλην τὴν γῆν.

Καὶ τοῦτο εἶναι ἀπὸ τῆς μᾶς πλευρᾶς τὸ ὑπερφυσικὸν θαῦμα, ὥστε δηλαδὴ νὰ δανίσῃ ἡ σελήνη ἀκαριαίως τὴν ἀπόστασιν τὴν ὁποίαν διανύει αὕτη εἰς διάστημα 12 ὁλοκλήρων ὥρων. Καὶ τὸ θαῦμα δὲν ἴσταιται μέχρις αὐτοῦ, ἀλλ' ἀφοῦ ἡ σελήνη συνώδευσε τῷ ἡλίῳ συσκοτίζουσα ἐξ ὁλοκλήρου τὸ φῶς

αὐτοῦ ἐπὶ τρεῖς ὥρας, δὲν συνεβασίλευσε μετ' αὐτοῦ· ἀλλ' ἀφείσα τοῦτον εἰς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο τοῦ οὐρανοῦ, αὕτη ἀνεπόδισε ἐπιστρέψασα εἰς τὴν ἀνατολήν· εὐρεθείσα κατὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο ἀκριβῶς εἰς τὸ ὁποῖον ἔπρεπε φυσικῶς νὰ εὐρίσκηται. Καὶ οὕτως ἀπεκατεστάθησαν οἱ φωστῆρες ἐπανελθόντες εἰς τὴν φυσικὴν αὐτῶν τάξιν.

Τὸ ὑπερφυνὲς τοῦτο θαῦμα, τὸ ὁποῖον ἐγένετο ἀφορμὴ εἰς τὸν Ἱερὸν Διονύσιον τὸν Ἀρεοπαγίτην νὰ προσέλθῃ εἰς τὸν Χριστιανισμόν, εἶδεν οὗτος ἰδίῳις ὁμμασιν ἐν Αἰγύπτῳ εὐρισκόμενος μετὰ τοῦ φίλου του Ἀπολλοφάνους· ἔθεν καὶ ἀνεφώνησε τότε εἰπὼν «Ἀγνωστος σαρκὶ πάσχει Θεός, δι' οὗ τὸ πᾶν ἐξόφωται τε καὶ σεσάλευται». Ὅταν δὲ ὁ Μέγας Ἀπόστολος Παῦλος ἐλθὼν εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ εὐαγγελιζόμενος τοῖς ἐν τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ περὶ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ καὶ τῶν θαυμάτων Αὐτοῦ, ἀνέφερε καὶ περὶ τοῦ ἐν τῇ Σταυρώσει ὑπερφυσικοῦ σκοτισμοῦ τοῦ ἡλίου, ἀνεμνήσθη τούτου ἀμέσως ὁ θεῖος Διονύσιος καὶ πρῶτος πάντων τῶν ἄλλων ἐπίστευσεν εἰς τὸν Χριστόν.

Τὴν τὸ θαῦμα τοῦτο ἀναλύουσιν ἐπιστολὴν τοῦ Ἁγίου Διονυσίου θὰ δημοσιεύσωμεν εἰς τὸ προσεχές.

ΟΨΙΜΟΣ ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

Ὑπὸ τοῦ ἐν Βόλῳ τυπογράφου κ. Σωτηρ. Σχοινᾶ ἐξεδόθη πρὸ τινος βιβλίον τι «Λαυσαϊκὸν τοῦ Ἁγίου Ὁρους» ἐπιγραφόμενον, συντάκτης τοῦ ὁποῦ φέρεται ὁ Πανοσιολογιώτατος Καθηγούμενος τῆς ἐν τῷ Ἁγίῳ Ὄρει τοῦ Ἀθῶ Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ὁσίου Διονυσίου κ. Γαβριήλ, ὅστις ζηλώσας δόξαν τοῦ ἀρχαίου Πραιποσίτου Λαύσου τοῦ ἐκδώσαντος τὸ παλαιὸν «Λαυσαϊκόν» τὸ περιέχον τοὺς βίους καὶ τὰς Πολιτείας τῶν μεγάλων Ἐρημιτῶν Πατέρων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καὶ τὸ ὁποῖον διακρίνει ἡ σαφήνεια, ἡ ἀκριβεία, ἡ εἰλικρίνεια καὶ ἡ ἀκριβὴς ἐξιστόρησις τῶν γεγονότων, συνέτιξε καὶ οὗτος τὸ «Λαυσαϊκόν» του τὸ ὁποῖον διακρίνει—δυστυχῶς—ἡ ἀνακριβεία, ἡ ἐμπάθεια, ἡ αὐτοδιαφήμις, ἡ κολακεία πρὸς φίλους καὶ ὁμόφρονας αὐτοῦ, καὶ οἱ ὑπαίτιγοι κατὰ πρόσωπον μὴ φιλικῶς πρὸς αὐτὸν διακειμένους. Καὶ ἐξηγοῦμαι:

Ὁ ὑποφαινόμενος ἔχω τὴν προέλευσιν ἐκ τῆς Ἱερᾶς Ἰβηρικῆς Σκήτης τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ζήσας ἐν αὐτῇ ἐπὶ 26 ὁλόκληρα ἔτη· εὐχῇ δὲ καὶ εὐλογίᾳ τῶν Προϊσταμένων μου ἐξηλθὼν μετὰ εἰκοσάδος ἄλλων ἀδελφῶν Ἀγιορειτῶν Ἱερομονάχων, πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν Ἱερῶν Ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων καταπατουμένων διὰ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ νέου ἡμερολογίου καὶ τῶν λοιπῶν καινοτομιῶν. Καὶ ἐνθ' εἰς πάντας—καὶ εἰς αὐτὸν τὸν συντάκτην τοῦ νέου Λαυσαϊκοῦ φυσικὰ—εἶνε γνωστοὶ οἱ διωγμοὶ ἐναντίον ἡμῶν, αἱ ἐξορίαι, αἱ καθαρσείαι, τὸ κλείσιμον τῶν Ἐκκλησιῶν τῶν Παλαιοημερολογιτῶν καὶ τὰ τόσα ἄλλα δεινὰ ἐναντίον ἐνὸς ὁλοκλήρου ἑκατομμυρίου Ὀρθοδόξου Χριστιανικοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἔρχεται οὗτος ἀποκαλῶν, «πλάνην, ἀκαίρων ἐπιχείρησιν καὶ ἀκαταλογησίαν» τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Παλαίου Ἡμερολογίου περιπίπτων καὶ εἰς διαφόρους ἀνακριβείας, ὥς ὅταν γράφῃ περὶ

τῆς Ἰ. Σκήτης τῶν Ἰβήρων—ἐξ ἧς προέρχεται καὶ ὁ—ὅτι αὕτη ἀποτελεῖται ἐκ τριακοντάδος καλυβῶν καὶ πεντηκοντάδος πτωχῶν πατέρων ἀσχολουμένων εἰς τὴν καταργασίαν τοῦ ξύλου, οὗ ἀφθονεῖ ἡ περιοχή διὰ κατασκευὴν κουταλίων, πινακίων, γουδιῶν κ.τ.λ.» πράγματα δηλ. τελείως ἀνακριβή· διότι αἱ καλύβαι τῆς ὡς ἄνω Σκήτης εἶναι μόνον 13 καὶ πατέρες 30, οὐδενὸς ὅμως ἐξ αὐτῶν ἀσχολουμένου εἰς τὴν κατασκευὴν κουταλίων, πινακίων καὶ γουδιῶν, ἀλλὰ πάντων ἀσχολουμένων εἰς τὴν Ἁγιογραφίαν, ὑποδηματοποιίαν καὶ φανοποιίαν. Κατὰ τὸν εἰρμὸν δὲ αὐτὸν προχωρεῖ ἡ ἐξιστόρησις τῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους.

Ἐκεῖνο ὅμως ὅπερ ἐνδιαφέρει κυρίως τὴν ἐμὴν ἐλαχιστότητα εἶναι τὸ γραφόμενον ὑπὸ τοῦ συντάκτου τοῦ «Λαυσαϊκοῦ» ἐν συνεχείᾳ: «ἐν μέσῳ αὐτῶν (τῶν πατέρων τῆς ἀνωτέρω Σκήτης) διέπρεπεν ὥς ἐσχάτων ὁ εὐλαβέστατος ἱερομόναχος καὶ πνευματικὸς Ἀκάκιος, ἀλλ' ἀκαίρῳ ζήλῳ καταληφθεὶς ἀνεχώρησεν εἰς τὸν κόσμον, ἵνα ἐκεῖ εἰς τὰ πρόθυρα τῆς Μ. Βαβυλῶνος—τῶν Ἀθηνῶν, Ἰδρύσῃ παρθεῖνῶνα μοναζουσῶν, καθ' ἣν στιγμὴν Βασιλικαὶ καὶ Πατριαρχικαὶ Μοναὶ ἡρημώθησαν καὶ ἐρημούνται καθ' ὅλον τὸ Κράτος. Ζηλωταὶ καὶ θαυμαστοὶ ἄνθρωποι μὲ νοοτροπίαν παρελθόντων αἰώνων!!!

Ἀλλὰ, ἐρωτῶμεν τὸν Πανοσιολογιώτατον: Διατί δὲν στρέφεται κατὰ τῶν ἐρημούντων τὰς Ἰ. Μονάς, ἀλλὰ κατηγορεῖ τοὺς ἰδρύοντας νέας τοιαύτας; Ἀντὶ δηλ. ὡς Ἀγιορείτης αὐτὸς νὰ χαρῇ διὰ τὴν ἰδρυσιν νέων Μονῶν, καθ' ἣν στιγμὴν διαλύονται αἱ παλαιαί, αὐτὸς κατηγορεῖ τοὺς ἰδρυτάς, καὶ θαυμάζει διότι «Ζηλωταὶ καὶ θαυμαστοὶ ἄνθρωποι μὲ νοοτροπίαν παρελθόντων αἰώνων». Δηλαδή; πρέπει νὰ γίνωμεν ἄνθρωποι τῆς ἐξελέξεως καὶ τοῦ μοντερνισμού, διὰ νὰ ἀρδῶμεν εἰς αὐτόν. Ἀλλὰ πρόοδος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τῶν ἀνθρώπων αὐτῆς, εἶναι ἡ ἀναδρομὴ εἰς τὸ παρελθόν. Καὶ ὅσον πλησιάζομεν πρὸς τὴν ἐποχὴν τῶν Ἀποστολικῶν χρόνων, κατὰ τοσοῦτον προσεγγίζομεν πρὸς τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν ἀκριβείαν τῆς πίστεως. Καὶ ἐνῷ οὗτος, ὁποῦντοτε γίνεται λόγος περὶ ζηλωτῶν καὶ ἀκριβολόγων ἀποφάνεται, μετὰ δηκτικότητος, ἀντιθέτως ὅλως ἐκφράζεται προκειμένου περὶ νεωτερίζοντων. Καὶ ἰδοὺ τί γράφει περὶ τῶν Προϊσταμένων τῆς Ἰ. Μονῆς Βατοπεδίου τῶν παραδεξαμένων τὸ φραγγομερολόγιον «οἱ δὲ Πατέρες τοῦ Βατοπεδίου εἶναι εὐπρόσωποι, φιλόκαλοι, προσδευτικοί, συγχρονισμένοι... Ἀποτελοῦν τὴν ἀριστοκρατίαν τοῦ Ἁγίου Ὁρους». Συμβιβάζεται ὅμως ἀριστοκρατία καὶ Μοναχικὴ ζωὴ, τὴν ὁποίαν ὀφείλουσι νὰ ἀκολουθῶσιν οἱ ὀδίται τῆς στενῆς καὶ τεθλιμμένης Εὐαγγελικῆς ὁδοῦ; Ἀπὸ Μοναχικῆς πλευρᾶς μυριάκις ΟΧΙ. Ἴσως ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τῶν συγχρονιζόντων τὰ τῆς Ἐκκλησίας μετὰ τῶν ὁποίων καὶ ὁ Πανοσιολογιώτατος συντάκτης τοῦ Ἀγιορειτικοῦ «Λαυσαϊκοῦ» περὶ τοῦ ὁποίου θὰ ἐπανέλθωμεν ἐν καιρῷ.

† Ἀρχιμανδρίτης.

Ἀκάκιος Παπᾶς

Πνευματικὸς Ἀγιορείτης

Στοχασμοὶ

Ο ΧΡΟΝΟΣ ΚΑΙ ΗΜΕΙΣ

«ἐξαγοραζόμενοι τὸν καιρὸν» Ὁ Ἀπ. Παῦλος

Ὁ χρόνος εἶναι μία διάρκεια ἀδιάρρητος. Πλὴν ὅμως ὁ ἄνθρωπος διὰ πρακτικούς λόγους διήρесе τὸν χρόνον, ὥστε νὰ δύναται νὰ συναλλάσσεται. Μεταξὺ τῶν λόγων, διὰ τοὺς ὁποίους ὁ ἄνθρωπος διήρесе τὸν χρόνον εἶναι καὶ ἡ ἀνάγκη τοῦ ψυχικοῦ ἀνεφοδιασμοῦ του δι' ἐλπίδων καὶ ἡθικῶν δυνάμεων. Ὅ,τι ὁ ἄνθρωπος δὲν ἡδυνήθη νὰ πραγματοποιήσῃ κατὰ τὸ παρελθόν, τὸ μετατίθεται εἰς τὸ μέλλον ἐντείνων τὰς προσπάθειάς του, ζωογονῶν τὰς ἐλπίδας του καὶ ἀναθεωρῶν τὰς ἀποφάσεις του. Ὁ ἡμίθεος αὐτὸς τῆς γῆς, ὁ «κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν» τοῦ Θεοῦ πλασθεὶς, αὐτὸς ὀκατὰ χάριν υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ ἄνθρωπος, ἔχει μίαν σπουδαίαν καὶ ἀξιόλογον προϋπόθεσιν διὰ τὴν ἡθικὴν αὐτοῦ ἀνάπτυξιν καὶ τελείωσιν. Καὶ ἡ προϋπόθεσις αὕτη εἶναι ἡ ἀνικανοποίητος νοσταλγία τοῦ ἀπολύτου, τοῦ τελείου. Ποτὲ ὁ ἄνθρωπος δὲν ἱκανοποιεῖται ἀπὸ τὰ ἐπιτεύγματά του, τὰ ἀποτελέσματα τῶν προσπαθειῶν του· τοῦτο δὲ διότι γνωρίζει, ὅτι τὸ τέλειον, τὸ ἰδεώδες εὐρίσκεται ἐπέκεινα πάσης ἀνθρωπίνης προσπάθειας. Εὐτυχὴς ὁ ἄνθρωπος, ποῦ ζεῖ εἰς ἓνα ἔντονον βαθμὸν αὐτὸ τὸ συναίσθημα τῆς ἀγωνίας, αὐτὸν τὸν ἔρωτα τοῦ τελείου. Δι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον δόξακις ἴσταιται εἰς τὸ μεταίχμιον δύο ἐποχῶν, εἰς τὸ κατὰ συνθήκην σημεῖον τῆς ἐναλλαγῆς δύο ἐτησίων κύκλων ἀναμετρῶν τὰ γεγονότα καὶ τὰ πεπραγμένα, ἅτινα συνιστοῦν πλεον τὴν ἱστορίαν του καὶ τοποθετεῖ νέους σκοποὺς διὰ νὰ τοὺς πραγματοποιήσῃ κατὰ τὸ μέλλον, προδιαγράφων οὕτω τὴν πορείαν του.

Ἀπὸ τῆς πλευρᾶς αὐτῆς ὁ χρόνος ἀποτελεῖ διὰ τὸν ἄνθρωπον ὀφέλιμον κεφάλαιον. Τοῦτο ἔχων ὑπ' ὄψιν του ὁ Ἀπόστολος Παῦλος γράφει πρὸς τοὺς χριστιανούς τῆς Κορίνθου «ἐξαγοραζόμενοι τὸν καιρὸν». Ἐν χρόνῳ μοχθοῦμεν, διὰ νὰ ἀπολαύσωμεν τὴν ἐπιτυχίαν! Ἐν χρόνῳ ἐργαζόμεθα, διὰ νὰ ὀφεληθῶμεν τὸ κέρδος! ὑπὲρ πᾶν ἄλλο δὲ ἐν χρόνῳ σπείρομεν τὸν σπόρον τῆς σωτηρίας διὰ νὰ θερίσωμεν εἰς τὴν αἰωνιότητα τοὺς ὠραίους καὶ γλυκεῖς καρπούς τῆς ἀθανάτου καὶ ἀτελευτήτου Μακαριότητος.

Ὁ χρόνος εἶναι ἓνας ἀγρὸς εἰς τὸν ὁποῖον ὅ,τι σπείρομεν, αὐτὸ καὶ θὰ θερίσωμεν! Ἐπομένως ὁ χρόνος δὲν εἶναι οὔτε εὐτυχισμένος οὔτε δυστυχισμένος! Εἶναι καρπὸς καὶ ἀποτέλεσμα τῆς ἐργασίας μας! Εἶναι τὸ κεφάλαιον, τὸ ὁποῖον ἐκ τοῦ τρόπου τῆς διαχειρίσεως, θὰ μᾶς ἀποδίδῃ τὰς ἀναλόγους ὀφελείας.

Διὰ τὴν ἀπόδοσιν ὅμως αὐτὴν τοῦ χρόνου δὲν ἀρκεῖ ἡ ἀτομικὴ μας προσπάθεια· ἀπαιτεῖται καὶ ἡ βοήθεια τῆς Θείας Χάριτος, ἡ Εὐλογία τοῦ Κυρίου. Ὁ παράγων αὐτὸς ἀξιοποιεῖ καὶ τὰς ἀτομικὰς μας προσπάθειας καὶ καρποφορεῖ τὰς ἐνεργείας μας. Εἶναι ὁ ζωογόνος ἥλιος, ὅστις διὰ τῶν ἀκτίνων του ὠριμάζει τοὺς καρπούς, τοὺς ὁποίους

Νομικά ζητήματα

ΠΑΡΑΘΕΜΟΙ ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΟΙ ΔΙΩΓΜΟΙ
ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΩΝ

ὑπὸ Ἀριστ. Ζαχαρίου

Ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις, ἂφ' ἧς ἡ Ἑλλάς κατέστη ἐλεύθερον Κράτος, τὸσόν διὰ τὰς πολιτικὰς καὶ ἐμπορικὰς σχέσεις αὐτῆς, ὅσον καὶ διὰ τὰς θρησκευτικὰς ἐορτὰς καὶ νηστείας συνέχισε νὰ ἐφαρμόζῃ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον, παρ' ὅλον ὅτι εἰς διάφορα ἄλλα μέρη τοῦ κόσμου εἶχεν ἐπικρατήσῃ καὶ ἐφηρμόζετο τὸ Γρηγοριανόν· τὴν ἐφαρμογὴν μάλιστα τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, ὡς πολιτικοῦ καὶ ἐκκλησιαστικοῦ, ἐπέβαλεν ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις καὶ εἰς τὰς Ἰονίους νήσους, ὅτε αὐταὶ περὶχωρήθησαν εἰς τὴν Ἑλλάδα, διότι πρότερον εἶχεν ἐπεκταθῇ καὶ εἰς αὐτὰς τὸ Γρηγοριανόν.

Ἡ τοιαύτη κατάστασις, τῆς ἐφαρμογῆς δηλονότι τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας καὶ ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας διὰ τὰς ἐν γένει σχέσεις αὐτῶν ἐξηκολούθησεν ἐπὶ μίαν ἐνενηκονταετίαν περίπου, ἥτοι μέχρι τοῦ ἔτους 1923, ὅτε τὸ πρῶτον ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ἐθεώρησε σκόπιμον νὰ προβῇ εἰς ἀλλαγὴν τοῦ ὑφισταμένου τούτου ἡμερολογιακοῦ καθεστώτος, μερικῶς ὅμως καὶ οὐχὶ γενικῶς, ἥτοι διὰ τὴν Πολιτείαν μόνον οὐχὶ δὲ καὶ διὰ τὴν Ἐκκλησίαν.

Πράγματι ἡ τότε Ἑλληνικὴ Ἐπαναστατικὴ Κυβέρνησις διὰ τοῦ ἀπὸ 18 Ἰανουαρίου 1923, νομοθετικοῦ Διατάγματος, τοῦ δημοσιευθέντος εἰς τὴν ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τὴν 25ην Ἰανουαρίου 1923, καθώρισε διὰ μὲν τὴν Πολιτείαν, ὅτι «ἀπὸ τῆς 16 Φεβρουαρίου 1923 κατ' ἀπασαν τὴν Ἑλλάδα ἀντικαθίσταται ἐν ταῖς πολιτικαῖς ἐν γένει σχέσεσι τὸ ἰσχύον ἤδη Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον διὰ νέου τοιούτου, ὅπερ ἀποκαλεῖται πολιτικὸν ἡμερολόγιον», ὡς καὶ ὅτι, τὸ νέον ἡμερολόγιον προπορεύεται τοῦ ἤδη ἰσχύοντος Ἰουλιανοῦ κατὰ δέκα καὶ τρεῖς πλήρεις ἡμέρας». Καὶ ὅτι «ἐπομένως ἡ 16 Φεβρουαρίου 1923 ἔσται ἐν πάσαις ταῖς πολιτικαῖς σχέσεσιν ἡ πρώτη Μαρτίου 1923».

Διὰ δὲ τὴν Ἐκκλησίαν καθώρισεν ὅτι «διατηρεῖται ἐν ἰσχύϊ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον ὅσον ἀφορᾷ ἐν γένει τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὰς θρησκευτικὰς ἐορτὰς», ὡς καὶ ὅτι «ἡ ἐθνικὴ ἐορτὴ τῆς 25 Μαρτίου καὶ πᾶσαι αἱ κατὰ τοὺς κειμένους νόμους ἐορτάσιμοι καὶ ἐξαίρεταὶ ἡμέραι ρυθμίζονται κατὰ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον».

Πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ Νομοθετικοῦ τούτου Δια-

διὰ τῆς φιλοπονίας του ἔσπειρεν ὁ γεωργός.

Ἀγαπητοὶ ἀναγνώσταί,

Ὁφείλομεν νὰ χρησιμοποιήσωμεν τὸν χρόνον, διὰ τὴν μεγίστην ὑπόθεσιν τῆς ψυχικῆς σωτηρίας. Χρησιμοποιοῦντες κατὰ τὸν τρόπον αὐτὸν τὸν χρόνον, πραγματοποιοῦμεν καὶ μίαν ζωὴν, τείνουσαν πρὸς τὴν τελειότητα, ὀφείλομεν διὰ τὴν κοινωνίαν, ἀποδοτικὴν διὰ τοὺς συνανθρώπους μας. Δὲν πρέπει νὰ μᾶς διαφύγῃ ἐκ τοῦ χρόνου οὔτε ἐν δευτερόλεπτον. Διότι τὸ μόνον, πρᾶγμα, ποὺ δὲν ἀντικαθίσταται εἶναι ὁ χρόνος.

τάγματος, μηδὲν καταργηθέντος ἢ τροποποιηθέντος νομίμως, ἀλλ' ἀνάλλο ὥτως ἰσχύοντος· μέχρι καὶ σήμερον, συνηγοροῦσαν ἔκτοτε πάντες οἱ Ἕλληνες τὸσον ὡς πολῖται, ὅσον καὶ ὡς πιστοὶ ἀνευ οἰασθήποτε διαμαρτυρίας ἢ ἀντιρρήσεως.

Ἡ ἀδιαμαρτύρητος αὕτη συμμόρφωσις ὑφ' ὅλων ἦτο ἀσφαλὲς ἀποτέλεσμα τῆς διορατικότητος τῆς Κυβερνήσεως, ἥτις διὰ νὰ μὴ προσκρούσῃ εἰς τὸ θρησκευτικὸν αἰσθημα τῶν Ἑλλήνων ὀρθοδόξων, προσέβη εἰς τὴν ἀλλαγὴν μόνον τοῦ πολιτικοῦ ἡμερολογίου, διατήρησε δὲ ἀναλλοίωτον τὸ ἐκκλησιasticόν, συμφωνῶν ἄλλωστε καὶ πρὸς τὴν ὁρθὴν καὶ ἐμπνευσμένην εἰσήγησιν τῆς πρὸς τοῦτο συσταθείσης ἐξ εἰδικῶν νομομαθῶν καὶ κανονολόγων κυβερνητικῆς Ἐπιτροπῆς.

Ἡ τοιαύτη ἡμερολογιακὴ κατάστασις διήρκεσε δυστυχῶς μόνον ἐπὶ δέκα τρεῖς περίπου μῆνας. Διότι κατὰ Μάρτιον τοῦ 1924 ἐνεφανίσθη τὸ πρῶτον σκάνδαλον, τὸ ὁποῖον ἐπέπρωτο νὰ διασπᾷ τὴν θρησκευτικὴν ἐνότητα τῶν Ἑλλήνων ὀρθοδόξων τῇ ἐγκληματικῇ ἀνοχῇ καὶ τῆς τότε ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, καὶ ἥτις διάσπασις τῆς ἐνότητος ἐξακολούθει καὶ μέχρι σήμερον χωρὶς νὰ συγκινή τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν.

Ἀλλὰ περὶ τοῦ διασπαστικοῦ τούτου σκανδάλου θὰ ἀσχοληθῶμεν εἰς τὸ ἐπόμενον.

ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου

Πατεῖς τὴν γῆν τοῦ Ἀθῶνος· Τὸ γόνυ κλῖνον ξένε·

πρὸς κειμηλίων ἱερῶν, καὶ ἐκθαμβος σὺ μένε.

Ἀναπολὼν τόσῃν πληθύν, ἀνδρῶν ἀγιωτάτων·

τῶν ἀραμένων τρόπαια, ἐχθρῶν κατ' ἀοράτων.

Καὶ νέει νέον τι θαβώρ, ἐν ᾧ μετεμορφώθη·

Χρ σὺ δὲ καὶ γὰρ ἐν Ἀθῶνι πολλοὶς ἐθανυμαστώθη.

Αεὺρό λοιπὸν συνέκδημε, τὸ Ὅρος ἀναβώμεν·

ἀφου ἐν πρώτοις τῆς ψυχῆς τὸ ὄμμα καθαρθώμεν.

ὦ! ποῖον θέαμα γλυκὺ! ὦ! οἷα πανδαισία!

ἐπὶ τῷ πανοράματι, ὅποια συνθεσία!

Ἐνταῦθα ὄρη καὶ βουνοί, καὶ δένδρα καρποφόρα·

ἐκεῖσε λόφοι θαυμαστοί, πεδία χλοηφόρα.

Ὡδε χαράδραι καὶ ὄρυμοι, ἐκεῖ κρημνοὶ καὶ

βράχοι·

καὶ φοβερῶν τῆς φύσεως στοιχείων ἄλλη μάχη.

Ὄντως ὁ νοῦς ἐξίσταται, ἐξιστορῶν τὸ κάλλος·

ὅπερ ὁ Ἀθῶς κέκηται, ὡς τόπος οὐδεὶς ἄλλος.

Ἀνατολὴ καὶ Δύσις τε, Ἀρκτος καὶ Μεσημβρία·

τὸ Ὅρος σου θαυμάζουσι, Θεόννυφε Μαρία.

Ὅπερ φυλάξαις ἐκ πολλῶν, δεινῶν τε καὶ

κινδύνων·

λοιμοῦ μαχαίρας καὶ σεισμοῦ, ἀξίων τῶσων

θρῆνων.

ΑΜΗΝ

Ὡς συνέχειαν τοῦ ἀνωτέρω ὕμνου εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος, ἐλίκαιρον θεωροῦμεν ἵνα καταχωρήσωμεν ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ αὐτοῦ «Προσκυνηταρίου τοῦ Ἀγίου Ὁρους» εἰς τὸν Μοναχικὸν βίον καὶ τὰς ἐκεῖ ἱερὰς Μονὰς ἀναφερόμενον καὶ ἔχον οὕτως·

«Ἦσαν μὲν καὶ ἄλλα πολλὰ εἰς τὸ γένος τῶν Ὁρθοδόξων Κοινόβια ἱερὰ καὶ ἀσκητήρια, καὶ σε-

μνεῖα καὶ σεβάσματα καταγώγια εἰς τὴν Θηβαΐδα, εἰς τὴν Παλαιστίνην καὶ εἰς ἄλλους μυρίους τόπους, ἀλλ' ἐκεῖνα ἔλα διὰ τὰς ἀμαρτίας μας ἐρημώθησαν καὶ ἐστερήθημεν, κατὰ συγχώρησιν Θεῶν, πλὴν ὁλίγων πινῶν ὅπου σώζονται μέχρι τοῦ νῦν..... Τοῦτο δὲ τὸ Ἅγιον Ὅρος μᾶς τὸ ἄφησεν ὁλόκληρον ὁ Θεὸς καὶ μᾶς τὸ ἐχάρισε διὰ παρηγορίαν μὲν ἡμῶν ἐνδείξιν δὲ τῆς Αὐτοῦ Παντοδυναμίας....

Ἐκεῖ θέλεις ἰδῆ πολυάριθμα βιβλία παλαιὰ καὶ μέχρι τοῦδε ἀνέκδοτα τοῖς πολλοῖς, ὅλα διὰ χειρὸς, νοσημάτων ὑψηλῶν πλήρη βιβλία Θεολογικά καὶ ἕτερα ἀπὸ κάθε εἶδος ἐπιστήμης ὑπέροπλα. Ἐκεῖ θέλεις ἰδῆ καὶ θαυμάσει χρυσόβουλα τῶν εὐσεβῶν καὶ ἀοιδίμων Βασιλέων ἀπὸ τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου, ἕως καὶ αὐτοῦ τοῦ ὑστατοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου καὶ ἄλλων Ὁρθοδόξων Βασιλέων.

Ἐκεῖ καὶ γράμματα τῶν ἁγιωτάτων Πατριαρχῶν σιγυλλωδῆ πολλῆς εὐλαβείας ἄξια, καὶ ἄλλων Ἀρχιερέων δ' ἀφ' ὧν Ἑπαρχιῶν, εἰς τὰ ὅποια ὅλα θέλεις θαυμάσει τὴν εὐμορφὴν καὶ γλυκυτάτην φράσιν τῆς Ἑλληνικῆς διαέκτου, τὰ ὑψηλὰ καὶ θεῖα νοήματα, καὶ τὴν ὅσῃν εὐλάβειαν ἐπερόσφεραν εἰς τὰ τοῦ Ἁγιωτάτου Ὁρους τοῦ Ἀθῶνος εὐαγγῆ Μοναστήρια οἱ τε Βασιλεῖς, Πατρίάρχαι καὶ Ἅγemonες ἀρχῆθεν.

Ἐκεῖ θέλεις ἐκπλαγῆ εἰς τὰς θαυμασιὰς τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν παλαιὰς τάξεις ὅπου, χάριτι Θεῶν, φυλάττονται μέχρι τῆς σήμερον ἀνελλιπεῖς. Θέλεις εὐφρανθῆ ψυχικῶς εἰς τὰς ἀγρυπνίας τὰς κατανυκτικὰς, τὰς ἀγγελικὰς ψαλμωδίας, τὰς ψυχοφειεῖς ἀναγνώσεις, καὶ θέλεις λογιᾶσαι *ὅτι εἰσῆλθες μέσα εἰς ἄλλον ἐπίγειον Παράδεισον*. Πάντα γὰρ ἐκεῖ ΚΑΛΑ καὶ ΩΡΑΙΑ, *δυνάμενα καὶ ὁρματὰ τέρπει καὶ ψυχὴν ὠφελῆσαι*.

Αἱ φλυαρίαι τοῦ «Ἐμπρός»

ΜΗ ΕΠΙΤΡΕΠΟΜΕΝΑΙ ΒΛΑΣΦΗΜΙΑΙ

Ποῦς θὰ προστατεύσῃ τὸν λαὸν μας;

Μὲ ἱερὰν ἀγανάκτησιν εἶδομεν δημοσιευομένην εἰς τὴν ἐφημερίδα «Ἐμπρός» (30—1—54) τὴν πλέον στυγεράν βλασφημίαν εἰς βάρος αὐτῶν τούτων τῶν θεμελίων τῆς χριστιανικῆς θρησκείας. Ἡ ἐφημερίς αὕτη ἐξιστορεῖ τὸν βίον τοῦ Σωτῆρος, συνταχθέντα ὑπὸ πινος Φούλτον» Ἀουρσλερ.

Δὲν γνωρίζομεν ἐὰν ὀφείλεται εἰς εὐσέβειαν ἢ ἐνέργεια αὕτη τῆς ἐφημερίδος.

Ἄλλ' ἐὰν ἡ ἐπιθυμία τῆς ἐφημερίδος ἦτο νὰ τὸ νόσῃ τὸ θρησκευτικὸν συναίσθημα τοῦ λαοῦ, θὰ ἔπρεπε αὕτη ἀντὶ νὰ παραθέσῃ τὰς στυγεράς βλασφημίας ἀγνώστου προελεύσεως ὕβριστοῦ, νὰ ζητήσῃ τὴν συνδρομὴν διὰ μίαν τοιαύτην ἐργασίαν Ἀρχιερέως ἢ καθηγητοῦ Ὁρθοδόξου Θεολογίας.

Δόλιος ἐπομένως ὁ σκοπὸς καὶ ὁλοσκότειναι αἱ προθέσεις. Ἡ ἱερὰ ὁμῶς ἀγανάκτησις ἀποκορυφῶνται ἀπὸ τὴν ἐξέλιξιν τοῦ δημοσιεύματος. Αἱ βλασφημίαι αὗται εἶναι ἀρρωστήματα νοσηρᾶς φαντασίας καὶ ἐσκεμμένης ἐχθρότητος ἐναντίον τῶν προσώπων τῆς ἀμωμήτου ἡμῶν πίστεως. *Οὕτε μία λέ-*

ξι στηρίζεται ἐπὶ τῶν πηγῶν τοῦ ἱεροῦ εὐαγγελίου.

Τὸ πρόσωπον τῆς Θεοτόκου, παρὰ τὴν ρητὴν μαρτυρίαν τῶν Εὐαγγελιστῶν, παρουσιάζεται «τρελλὰ ἐρωτευμένη» μὲ τὸν Ἰωσήφ, ὅστις, κατὰ τὸν φανταστικὸν αἰρετικόν, ἐν συνεχείᾳ ἀναφέρει ὅτι ἡ Θεοτόκος εἶχεν ἀρρωστήσῃ ἀπὸ κρυολόγημα!!! Καὶ αὐτὰ μὲν εἶναι τὰ ἐλαφρότερα στοιχεῖα τῆς βλασφημίας σκοπὸς δὲ τοῦ συντάκτου εἶναι νὰ παρουσιάσῃ σὰν εὐθύμῳ κομειδύλλιον τὸ μέγαλον γεγονός τῆς ἐνσάρκου οἰκονομίας.

Εἶναι αἰσχος δι' ἑλληνικὴν ἐφημερίδα νὰ προσφέρῃ τοιαύτην κόπρον εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς. Εἶναι ὅμως αἰσχρότερον τὸ αἰσχος τῶν ἀρμοδίων φρονιτωρῶν τῆς πίστεώς μας Ἀλλοίμονον εἰς ποίους εἶναι ἐμπειστητευμένη ἡ ἀσφάλεια τῆς πίστεώς μας!

Θὰ ἔπρεπε νὰ ἀμέσως νὰ διαταχθῇ ἡ ἀναστολὴ τῆς δημοσιεύσεως. Ἐὰν μία ἐφημερίς ἐδημοσίευσεν φανταστικὰ πράγματα θίγοντα τὴν ὑπόληψιν τῆς οἰκονομίας τοῦ Βασιλέως, ἀσφαλῶς θὰ ἐδιώκετο καὶ θὰ ἐπαύετο ἡ κυκλοφορία τῆς, χωρὶς νὰ δύνανται οἱ ἐκδότες νὰ ἐπικαλεσθοῦν τὰ ἐπιχειρήματα τῆς ἐλευθεροτυπίας.

Τώρα ἀνεχόμεθα ἀνευθυιάστως τὴν κατασπύλωσιν αὐτῶν τούτων τῶν ἱερωτέρων προσώπων, τῶν βασιλέων τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς. Αἰσχος Αἰσχος, Αἰσχος!

Ὑπάρχει νόμος, ὅστις ἀπαγορεύει τὴν διδόσιν ἀρχῶν ξένων πρὸς τὴν ἐπίσημον θρησκείαν τοῦ Κράτους! Ἐκτὸς ἐὰν ὁ νόμος αὐτὸς ἐφαρμόζεται μόνον ἐναντίον τῶν Παλασημέρολογικῶν.

Ἡμεῖς καταγγέλλομεν δημοσίως τὸν κίνδυνον τῶν ρυπαρογραφημάτων τοῦ «Ἐμπρός» καὶ ἀναμένομεν τὴν δραστηκὴν ἐνέργειαν τῶν ἀρμοδίων. Ἄλλως θὰ ἐπανεέλθωμεν.

Ἐκπαιδευτικὰ προβλήματα

Ἡ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Ἔχομεν ὑπ' ὄψιν μας περισπούδαστον ἄρθρον τῆς ἐφημερίδος «Καθημερινή» (29—1—54) ὑπὸ τὸν τίτλον «Παιδεία». Εἰς αὐτὸ ὁ ἀρθρογράφος ἐξαιρεῖ τὴν ἀριότητα τῆς πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἐκπαιδεύσεως καὶ τὰ θαυμάσια αὐτῆς ἀποτελέσματα. Ἐνῶ ἀπεναντίας διακτραγωδεῖ τὴν θλιβεράν κατάστασιν τῆς ἐκπαιδεύσεως κατὰ τὴν σημερινὴν ἐποχὴν, τῆς ὁποίας ἡ ἀθλιωτέρα ἀπόδειξις εἶναι ἡ ἀγραμματοσύνη τῶν κατόχων τῆς.

Συμφωνοῦμεν μὲ τὰς ἀπόψεις τοῦ ἀρθρογράφου ὅπως ἐπίσης συμφωνοῦμεν καὶ μὲ τὰς κυριωτέρας αἰτίας τῆς καταπτώσεως, τὰς ὁποίας οὗτος προβάλλει. Πράγματι ἡ ἑλλειψὶς προγράμματος, οἱ διάφοροι πειραματισμοί, ἡ ἐλαχίστη σημασία, πού ἐδίδετο ἐκάστοτε εἰς τὴν πληρώσιν τοῦ ὑπουργείου Παιδείας ὑπὸ τοῦ καταλλήλου προσώπου, ἀποτελοῦν τὰς σοβαρώτερας ἀφορμὰς τῆς ἀξιοθρηνητοῦ ἐκπαιδευτικῆς μας καταστάσεως.

Ὅλος ὁμῶς ἰδιαιτέρως ἐξαιρομεν τὴν σοβαρότητα τοῦ παράγοντος τῆς ἀπαθλιώσεως τῆς Παιδείας μας, τὸν ὁποῖον τελευταῖον ἀναφέρει ὁ ἀρθρογράφος, ἔχοντας ἐπὶ λέξει: «*τώρα μάλιστα ποὺ ἡ*

Παιδεία μας υφίσταται καὶ τὴν ἐξ Ἀμερικῆς ἐπίδρασιν ἀλοίμονόν της».

Πράγματι ἡ ξενομανία ἀπετέλεσε πάντοτε αἰτίαν ἀποτυχίας. Μήπως καὶ ἡ πολυήχοτος «ἐκπαιδευτική» μεταρρύθμισις τοῦ Γλυνοῦ καὶ Δελημούζου δὲν υπῆρξε μία ξενομανία; Καίτοι εἴμεθα ὁ εὐφρεστότερος λαός, καίτοι ἔχομεν σοβαράς κα ἀξιολόγους ικανότητας νὰ ἀναπτύξωμεν εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς ἰδίας πρωτοβουλίας, ἐν τούτοις μᾶς διακρίνει ἡ ξενομανία ὅ,τι ποὺν οἱ ξένοι, εἶναι δι' ἡμᾶς πολύτιμος σοφία καὶ ὅταν δὲ ἀκόμη ἡ «πολύτιμος» αὕτη «σοφία» ἀποδειχθῇ εἰς τὴν κοιλίδα της τε τραπέρατος βλακεία, καὶ τότε ἀκόμη ἡμεῖς ἐξακολουθοῦμεν νὰ τὴν ἐξυμνῶμεν.

Καὶ εἰς τὴν ἐκπαιδεύσιν λοιπὸν ἡ ξενομανία ἀποτελεῖ τὴν κυριωτέραν αἰτίαν τῆς ἀποτυχίας τοῦ ἔργου τῶν σχολείων. Τὸ τι γίνεται εἰς Ἀμερικὴν, εἰς Γαλλίαν, εἰς Ρωσίαν, εἰς Ἑλβετίαν ἀποτελεῖ δι' ἡμᾶς σημαντικὸν γεγονὸς καὶ σπεύδωμεν δουλοπρεπῶς νὰ τὸ μεταφέρωμεν εἰς τὸν δυστυχῆ αὐτὸν τόπον. Δὲν γνωρίζω ἐὰν εἰς ἄλλα μέρη ἐνδιαφέρονται μὲ τὸ τι γίνεται εἰς τὴν Ἑλλάδα. Βεβαίως ἐν τινι μέτρῳ ὠφελεῖ ἡ χρησιμοποίησις τῆς πείρας ἄλλων, ὥστε νὰ διατυπώνωμεν ὀρθότερας ἀρχάς. Ἀλλ' ἡμεῖς κατὰ τὸν πλέον δουλοπρεπότερον τρόπον ἀ ν τ ι γ ρ ᾶ φ ο μ ε ν τοὺς ξένους. Αὕτη δὲ ἡ ξενομανία ἔχει καταστῆ πλεόν συνειδησίς ὥστε νὰ προβάλληται ὡς ἐπιχείρημα, δικαιολογούν διαφόρους ἀναξίας καὶ παρεκτροπὰς μὲ τὴν φράσιν «Μὰ στὴν Ἀμερικὴ γιὰτὶ γίνεται αὐτό».

Τώρα καὶ ἄλλα αἴτια, ἐξ Ἰσοῦ σοβαρὰ θὰ ἡδύνατο νὰ ἐπικαλεσθῇ ὁ συντάκτης τοῦ ἀρθ. ν «Παιδεία» τὸ ὅποια, ἐπειδὴ πονοῦμεν καὶ ἡμεῖς τὸν τόπον αὐτόν, θὰ ὑπεδεικνύομεν καίτοι ἴσως ἡ φωνὴ ἡμῶν ἀκουσθῇ ὡς «φωνὴ βοῶντος ἐν ἐρήμῳ».

Ἡ ἀπομάκρυνσις τῆς παιδείας ἐκ τῶν πηγῶν τοῦ Χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ, δὲν εὐνοεῖ τὴν διάπλασιν χρηστῶν χαρακτήρων, Ἡ ἀδιαφορία πρὸς τὰς ἠθικάς καὶ πνευματικάς ἀξίας ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν οἰκογένειαν ἐπιδρᾷ δυσμενῶς ἐπὶ τοῦ μαθητοῦ, ὥστε οὗτος νὰ μὴ εἶναι πλεόν προσωπικότης ἠθικὴ, ἀλλ' ἔρμαιον τῶν κοιμμάτων.

Ἐμνήσθη ὁ ἀρθρογράφος τῆς «Καθημερινῆς» τῶν θανασιῶν ἀποτελεσμάτων, ἀπὸ ἀπόψεως γαστριματρικῆς μορφώσεως τῆς παιδείας τοῦ ἔθνους κατὰ τὰς προπολεμικάς ἐποχάς, δὲν ἀνεμνήσθη ὅμως καὶ τοῦ σεμνοῦ ἡθους καὶ τοῦ σοβαροῦ χαρακτήρος τῶν μαθητῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης! Οἱ σημερινοὶ μαθηταὶ ὅμως δὲν εἶναι τοῦ ἡθους ἐκείνου καὶ εἰς πολλὰς περιπτώσεις εἶναι ἄλγιστα. Ποῖον ἐκπαιδευτικὸν σύστημα νὰ ἐπιδράσῃ εἰς τοιαύτας ψυχάς;

Ἀλλὰ μήπως ὁ κληματογράφος, τὸ αὐθαδὲς αὐτὸ διαφθορεῖον, τὸ ραδιόφωνον, τὸ διεφθαρμένον ἔντυπον, δὲν ἀποτελοῦν ὅχι ἀπλῶς ἐμπόδια, ἀλλὰ φραγμὸν ἀνυπερβλήτον εἰς τὸ ἔργον τῆς παιδείας; Ἠκούσθη μαθητῆς τελῶν ὑπὸ τὸ παραλήρημα τοῦ διεφθαρμένου ἔργου νὰ λέγῃ ἐν ὥρᾳ διδασκαλίας σοβαροῦ μαθήματος, εἰς συμμαθητὴν του «ἔχασες χθές. Ἐπαιξε μιὰ ἐργάρα»! Ποῖαν λοιπὸν ἐπίδρασιν νὰ ἀσκήσῃ ἐπὶ τοῦ μαθητικοῦ αὐτοῦ τύπου τὸ Σχολεῖον;

Ὁμιλοῦμεν καὶ γράφομεν περὶ συστημάτων. Ἀγνοοῦμεν ὅμως, οἱ τὰ συστήματα προϋποθέτου

ἐκτελεστές. Ἐρωτῶμεν λοιπὸν: ἔχομεν καθηγηγτάς; Ἐλαχίστους διὰ νὰ μὴ εἰπώμεν οὐδέν. Οἱ περισσότεροι ἀπηχοῦν τὴν ἐπιπολαιότητα τῆς ἐποχῆς καὶ τὴν ἀστάθειαν τῶν ἰδεῶν, τὸ δὲ στοργικὸν κράτος (!!!) μὲ τοὺς μισθοὺς τῆς πείνης καὶ τὴν ἀπόλυτον ἀδιαφορίαν τοὺς μεταβάλλει εἰς ἐπαίτας ἀπὸ ἔδρας.

Μήπως καὶ ὁ πληθωρισμὸς Δημοσίων καὶ Ἰδιωτικῶν Γυμνασίων καὶ ἡ ἐπαίσχυντος ἀμύλλα μεταξὺ τῶν δευτέρων δὲν ἐκφυλίζει τὴν παιδείαν;

Πολλὰ λοιπὸν εἶναι τὰ τρωτὰ τῆς παιδείας, τὰ περισσότερα τῶν ὁποίων ὀφείλονται εἰς τὸ γενικότερον κοινωνικὸν κλίμα τῆς ἐποχῆς μας.

Ἡ ἐπανάρθωσις τῶν δὲν εἶναι ζήτημα ὑπουργείου παιδείας, ἀλλὰ ἠθικοῦ καὶ θερησκευτικοῦ ἐξαγνισμού τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

ΠΕΡΙ ΘΕΑΤΡΩΝ

Ἡ Ἑκτὴ ἀγία καὶ Οἰκουμένη Σύνδος διὰ δύο ἱερῶν Κανόνων αὐτῆς (τοῦ 24ου καὶ τοῦ 62ου) ἐμποδίζει πάντας τοὺς Κληρικούς καὶ γενικῶς τοὺς χριστιανοὺς ἀπὸ τοῦ νὰ παρακολουθῶσι παντὸς εἶδους θέατρα (προσθ. καὶ κληματογράφους) καὶ ἱεροποδρόμια καὶ πᾶν ἕτερος εἶδος λειψάνου τῶν εἰδωλολατρικῶν τελετῶν. ἀπειλοῦσα καθαιρῆσαι μὲν τῶν τοιαῦτα παρακολουθούντων Κληρικῶν, ἀφορισμὸν δὲ καὶ ἀποβολὴν ἐκ τῆς Ἐκκλησίας τῶν λαϊκῶν. Προχωροῦσα ὅμως ἡ ἀγία αὕτη Σύνδος εἰς τὸν ἕτερον ἐκ τῶν ἱερῶν Κανόνων αὐτῆς, λέγει: «ὁρίζομεν μηδένα ἄνδρα γυναικεῖαν στολὴν ἐνδεδύσκεσθαι, ἢ γυναικὰ τὴν ἀνδράσιν ἀρμόδιον». Δηλαδή: Μῆτε ἄνδρας νὰ φορῇ ρούχα γυναικεῖα, οὔτε γυναῖκα ρούχα ἀνδρικά. Πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐμποδίζει καὶ ὁ Θεὸς ἐν τῷ Δευτερονομίῳ.

Ἐπὶ τοῦ ἀνωτέρω Κανόνος ὑποσημαιοῦται ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἐκκλησίας «Πηδαλίῳ» δι' εἰς τὰ ἐμποδιζόμενα ταῦτα ὑπάγονται καὶ τὰ τελοῦμενα κατὰ τὰς πρὸ τῆς Ἀπόκρως ἐβδομάδας εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος διὰ τῶν προσωπίδων, τῶν μεταμφίσεων καὶ τῶν ἄλλων ὁργίων, ἔργων δηλαδὴ ὅχι χριστιανικῶν ἀλλὰ εἰδωλολατρικῶν καὶ μάλλον βδελυγμάτων. Ἰδοὺ δὲ ἐπὶ λέξει καὶ οἱ ἐν τῷ Δευτερονομίῳ λόγοι τοῦ Θεοῦ. «οὕκ ἔσται σκεῦὴ ἀνδρὸς ἐπὶ γυναικί», οὐδὲ μὴ ἐνδύσῃ ἡνὶχ στολὴν γυναικεῖαν, ὅτι βδελύγμα Κυρίῳ τῷ Θεῷ σου ἐστὶ πᾶς ὁ ποιεὼν ταῦτα». (Δευτερον. ΚΒ' 5).

«Εἴ τις διὰ νομιζομένην ἀσκήσιν μεταβάλλοι τὸ ἀμφίασμα καὶ ἀντὶ τοῦ εἰσδότητος γυναικεῖον ἀμφιάσματος, ἀνδρῶν ἀναλόβοι: ἀνάθεμα ἔστω» (Κανὼν ΙΓ' τῆς ἐν Γάνγγρα ἀγίας Συνόδου). Ταῦτον νοητέον καὶ περὶ ἀνδρῶν ἀμφιεννυμένων γυναικεῖα ἀμφιάσματα, Ἀνάθεμα δὲ σημαίνει τέλειον χωρισμὸν ἀπὸ τῶν Θεῶν καὶ αἰώνιον καταδίκην μετὰ τῶν δαιμόνων.

Διευθυντής: Ἀγγελος Ἀντωνόπουλος

Σολωμοῦ 25 — Ἀθήναι

Τυπογραφείου Γεώργιος Σεργιῆνης

Θαμιστοκλέους 33 — Ἀθήναι

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

**Τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἐν Ἀμερικῇ
Ἀδελφῶν ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος.**

Οἱ ἐν Σικάγῳ τῆς Ἀμερικῆς ὁμογενεῖς καὶ ἀγαπητοὶ ἡμῖν Ἀδελφοὶ Παλαιοημερολογίται ἐπιδεικνύοντες ἀείποτε τὸ ἐνδιαφέρον αὐτῶν ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, ἀπέστειλαν πρὸς οἰκονομικὴν ἐνίσχυσιν αὐτοῦ διὰ τὸν μῆνα Ἰανουάριον τὰ ἑξῆς ποσά:

Ὁ κ. Ἡλίας Σταθόπουλος δολ. 2 ὁ κ. Ἀντώνιος Κόντος δολ. 2 ὁ κ. Ἐλευθέριος Κιούσης δολ. 3 ὁ κ. Κωνσταντῖνος Λαγγῆς δολ. 3 ὁ κ. Θεόδωρος Λαγγῆς δολ. 3 ὁ κ. Κωνσταντῖνος Σιδέρης δολ. 5 ὁ κ. Γεώργιος Φακελῆς δολ. 5

Ἀπαντᾶς τοὺς ἀνωτέρω Ἀδελφοὺς εὐχαριστοῦντες θερμῶς ἐπὶ τε τῷ ἐνδιαφέροντι καὶ τῇ οἰκονομικῇ ἐνίσχυσει εὐχόμεθα ἀπὸ καρδίας ἵνα χαρίξῃ αὐτοῖς ὁ Κύριος πᾶσαν χάριν καὶ εὐλογίαν καὶ ἐν τῇ παρουσίᾳ καὶ τῇ μελλούσῃ ζωῇ.

Μία Νίκη καὶ μία Δικαίωσις

Μᾶς κατεῖχε μία μεγάλη ἀγωνία ἐξ αἰτίας τῆς χαλκευθείσης συκοφαντίας εἰς βάρος τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Λογγίνου Χατζηστεφάνου, διατυμπανισθείσης σκοπίμως καὶ διὰ τοῦ τύπου, ἂν καὶ εἴμεθα βέβαιοι διὰ τὴν ἀθωότητα τοῦ κληρικοῦ μας καὶ οὐδέποτε ἐφαντάσθημεν, ὅτι: νέος ἐγκαταλείψας χάριν τοῦ Κυρίου καὶ τῆς ἀγάπης Του τὰ πρόσκαιρα καὶ ἐφήμερα ἀγαθὰ τοῦ παρόντος, θὰ ἦτο δυνατόν νὰ μολύνῃ τὸν λευκὸν χιτῶνα τῆς ψυχικῆς του καθαρότητος.

Τὴν διαισθησὶν μας αὐτὴν ἐδικαίωσεν ἡ ἀνομιμία Δικαστικῆς Ἀρχῆς Ἀθηνῶν ἥτις, ἐκδικάσασα ἔφεσιν τοῦ ἀδικηθέντος Ἀρχιμανδρίτου, ἐξέδωκε παμψηφεί τὴν πανηγυρικὴν ἀθώωσίν του. Χαίρομεν εὐλοκρινῶς καὶ διὰ τὴν νίκην καὶ τὴν δικαίωσιν τοῦ Ἀρχιμανδρίτου, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἀληθείας ὑφ' ἧς τιμᾶται ἰδιαιτέρως ὁ ἱερὸς ἡμῶν ἀγὼν.

Ἡ καὶ ἄλλη Δικαστικὴ νίκη εἰς Εὐόρευνον

Αἱ ἐκκλησιαστικαὶ ἀρχαὶ τῆς Κορίνθου ὠδήγησαν μέχρι καὶ τοῦ ἐδωλίου τοῦ κατηγορουμένου (φρικαστικὴ ἐκδήλωσις ἐμπαιθείας ἱερωμένων), τὸν ἐφημέριον τοῦ ἐκεῖ Παραρτήματός μας πατέρα Ἰγνάτιον, διότι διέπραξε τὸ... ἔγκλημα νὰ λειτουργῇ —κατὰ τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον, δηλαδὴ ἐπὶ ἀντιποίησι ἀρχῆς.

Συνήγορος τοῦ κατηγορουμένου παρέστη ὁ Δικηγόρος κ. Π. Καραμάνο, ἀποστellaί: ὑπὸ τοῦ Κέντρου, ὅστις, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἀντιπροέδρου τῆς Π. Θ. Ε. Ο. Κ. κ. Δ. Δαμάσκου δι' ἐξαγρέτου καὶ ἀκαταβλήτου ἐπιχειρηματολογίας κατήλωσε τὸν ἀντιδικοῦντα Πρωτοσύγκελλον Κορίνθου. Τὸ Δικαστήριον ἡθώωσε τὸν ἐκλεκτὸν γέροντα Κληρικὸν μας.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Πανελληνίου Θρησκευτικῆς καὶ Ἑθνικῆς Ὁρθοδόξου Κοινωνίας.

Παρακαλοῦνται

ἅπαντα τὰ Μέλη τοῦ Κέντρου Ἀθηνῶν, Πειραιῶς κ.λ.π. ὅπως προσέλθωσιν εἰς τὰ Γραφεῖα ἡμῶν τὸ ταχύτερον καὶ τακτοποιηθῶσι Ταμειακῶς, ἵνα ἔχωσι δικαίωμα, συμμετοχῆς εἰς τὴν μέλλουσαν ἐτήσιαν Γενικὴν Συνέλευσιν.

Ἐν Ἀθῆναις τῇ 5 Ἰανουαρίου 1954 Π.Ο.Η.

Μετὰ τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης

Ὁ Πρόεδρος Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
Δ. Κυριάκοπουλος Γεώργ. Τζιμόπουλος

Εἰκὼν ἐρημώσεως

Ἐάν ἡ φίλη καὶ σύμμαχος Τουρκία ἔχει Θρησκευτικούς Λόγους νὰ μὴ ἀνέχηται τὴν ἐμφάνισιν τῶν Ἑλληνικῶν κληρικῶν μὲ ῥάσον γνωστῆς οἰκονομικῆς τοῦ ῥάσου κατὰ τὸ 1821, τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινῆς ἔχει καὶ αὐτὸ Θρησκευτικούς καὶ ἐθνικούς λόγους νὰ προστατεύσῃ τὸ ῥάσον. Καίτοι βεβαίως «τὸ ῥάσον δὲν κάνει τὸν παπᾶ» ἐν τούτοις ἡ μακρὰ καὶ σεβασμία παράδοσις ἀφ' ἐνός, καὶ ἡ Ἑθνικὴ μας ἱστορία ἀφ' ἑτέρου συνέδεσαν τὸ ῥάσον μὲ τὸν παπᾶ καὶ ἐπικύρωσαν, ὡς μόνον ἀρμόζουσιν τὴν ἱεράν καὶ σεβαστὴν αὐτὴν ἐμφάνισιν τοῦ κληρικοῦ. Τὰς ἀληθείας ὁμῶς αὐτὰς ἀρνοῦν οἱ φρονιτωροὶ τοῦ Ἑθνικοῦ καὶ Θρησκευτικοῦ παλιδίου τοῦ Φαναρίου. Οὕτω κατὰ δημοσιογραφικὰς πληροφορίες «παρίστατο ἐνὸς τοῦτον (τοῦ Πατριάρχου) πάλιστα Ἀρχιερεῖς ἄλλοι μὲν μὲ ἀστυνῆ περιβολὴν ἄνευ ῥάσου, καὶ ἄλλοι χωρὶς καλυμμαχίων» Ἐπίσης, κατὰ τὰς αὐτὰς πηγὰς, εἰς τὸ Νεκροταφεῖον τοῦ Καυρουλοῦς ἐθεάθη λευκοπώγων ἱερεὺς ἀναγιγνώσκων τρισάριον ἐπὶ τάφων φέρον ἐπιταφίον ἐπὶ τῆς ἀστυκῆς περιβολῆς καὶ ἄλλων ἀργότερον μὲ τὸ αὐτὸ «εὐρισκτικὸν» (ἐμφάνισιν) ἀναγιγνώσκων τὸν ὄρθον ἐν τῷ Ναῶνι τοῦ Ἁγίου Ἐλευθερίου» (Χρόνος 10 154). Τὴν κατάστασιν αὐτὴν ἀνέχεται καὶ εὐλογεῖ ὁ Πατριάρχης! Καὶ διατὶ οὕτως; Ἐφ' ὅσον διὰ τῶν μέσων αὐτῶν συμπληροῦται ἡ εἰκὼν τῆς ἐρημώσεως τῆς ἱερᾶς πύλης τῶν Χριστοστόμων καὶ τῶν Γρηγορίων καὶ πραγματοποιεῖται οὕτω τὸ εὐγενὲς ὄνειρον τῆς Μασσαρίας, χωρὶς βεβαίως νὰ εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ διαβεβαιώσωμεν ἂν τούτο γίνεται ἐν γνώσει ἢ ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ Μεγάλου Ἐκκλησιαστοῦ τῆς Κωνσταντινῆς.

Ἀτυχὴς ὑποστήριξις

Ἐφημερίς τῆς περὶ τῆς τοῦ «Ἑθνικοῦ Κήρυκος» ὑποστηρίζει τὴν ἐμφάνισιν τοῦ Καρναβάλου εἰς Πάτρας Ἀπὸ μᾶς κατέπληξε· διότι ἀνεξαρτήτως τοῦ γεγονότος, ὅτι ὁ Καρναβάλος εἶναι μία θρησκευτικὴ εἰδωλολατρικὴ παράδοσις, ἐπιβεβαιώνει ὁμοθυμῶν καὶ ἐπὶ τῆς ψυχῆς τοῦ Ἑθνικοῦ. Τὸ δὲ κυριώτερον ἔρεισμα τῆς εὐτυχίας καὶ τοῦ λαοῦ εἶναι ἡ ἡθικὴ του ὑγεία. Ἀς μὴ θυσιάζωμεν λοιπὸν αὐτὴν ταύτην τὴν ὑπόστασιν τῆς φυλῆς, δι' ὀλίγα ἐκατομμύρια. Ἐάν ὁ οἰκονομικὸς παράγων εἶναι τὸ μοναδικὸν μέλημα ἐνός Ἑθνικοῦ, τότε διατὶ νὰ μὴ ἀξιοποιήσωμεν τὴν σοφωτεμπορίαν, τὸ ἐμπόριον νερματωτικῶν καὶ ἄλλας παρομοίας πηγὰς πλούτου;

Ἀς γνωρίζῃ ὅμως ὅτι «Ἑθνικὸς Κήρυξ» εἶναι ὅτι εἶναι «φανατικὸν πινέλ» οἱ ἀντιδραστικοί, ἀλλ' ἐξ ὅσον γνωρίζωμεν πλῆθος λαοῦ, τοῦ ὁποῦ τὴν γνώμην ὀφείλει νὰ σεβασθῇ.